

Húsvéthétfő

Bevezetés

A mai evangéliumban hallani fogjuk a Krisztus feltámadásától megrettenő főpapok első, Krisztus föltámadását tagadó pénzért megvásárolt alvó tanúkra történő hamis, hazug érvelését.

Sajnos a történelem folyamán állandó, mind a mai napig, ez az el-
lentmondást tartalmazó, vallás és nemzetellenes, a valóságtól elrugaszkodó hazug információkkal történő etetése az embereknek. – Meny-
nyire vagyunk mi felkészülve ezekre és felvértezve ezek elutasítására?

Kirie litánia

Jézus Krisztus, ki meghaltál értünk a keresztfán! Uram irgalmaz!

Jézus Krisztus, ki három nap a sírban feküdtél. Krisztus kegyelmezz!

Jézus Krisztus, aki harmadnapra feltámadtál a halálból. Uram irgalmaz!

Evangélium után

Húsvét kettős ünnepén, mi keresztények az Úr Jézus sírjára szegezzük tekintetünket. Annyi próbálkozás ellenére sem tudta eltakarni a feledés erdeje, eltüntetni az erőszak hulláma. Vajon miért?

Valamikor katonák őrizték a lepecsételt sírt, fegyverrel a kezükben. Igaz, hogy húsvét hajnalán gyáván elszaladtak, elhagyták őrhelyüket. Jézus sírja azonban nem maradt őrizetlenül. A katonák tisztét átvette az anyaszentegyház. A hit és szeretet

fegyverzetében örködik Jézus sírja mellett, és bátran védelmezi a feledés hatalmától. Neki köszönhetjük, hogy ma is meghallgatjuk e sírnak az üzenetét.

Mi emberek jól ismerjük a temetőket, a halottakhoz, a sírokhoz vezető utakat. Talán ez a legszomorúbb útja földi életünknek. Milyen szép a gyermekkor útja! Csupa öröm, csupa derű, csupa vidámság a kíséretük.

Szép a felnőttek útja is, jóllehet a csalódások kátyúi és a különféle nehézségek sorompói kényszerítenek megállásra.

Szép lehet az öregség útja is, bár egyre több kellemetlen útítárs szegődik mellénk. De Gaulle tábornok is ezzel a mondattal fejezi be emlékiratait: „Öreg ember, elcsigázták a megpróbáltatások, távol a hiú vállalkozásoktól már érzi az örök fagy közeledtét... De ahhoz sohasem fáradt, hogy a homályban is a reménység felcsillanó szikráit fürkészsze...”

Mi keresztények is megjárjuk ezeket az utakat, de a temető csendjében, a halál éjszakájában is a reménység felvillanó szikráit fürkészsük. Számunkra ezek a szikrák Jézus húsvéti sírjából villannak elénk. Szeretteink sírjához a gyász és a bánat, Jézus sírjához az öröm és reménység kísérek. Vajon miért?

Mert Jézus sírjában nem porladó csontokat találunk, hanem egy halálon diadalmaskodó ember üzenetét.

Az emberiség sok harcot vívott és vív ellenségeivel. Orvosok, tudósok, technikusok, feltalálók, köl-

tők, művészek harcolnak az emberi élet megszépítésén és védelmezésén. Az emberiség sok győzelmet aratott, de a halál ellen nincs reménye a diadalra. Ehhez kevés az ember ereje.

Jézusban azonban az élet ura jött el hozzánk, hogy győzelmet arasson a halál fölött. Földi életében többször is bebizonyította halál fölötti hatalmát. Megjövendölte saját föltámadását is. Ezért kértek öröket ellenségei nagypénteken sírja mellé. Ám Isten Fia nem azért jött a földre, hogy legyőzzék. Húsvét hajnalán dicsőségesen kilépett sírjából és ebben a percben megrendítette a halál legyőzhetetlenségébe vetett keserű hitünket.

A kereszténység nem Betlehemben, hanem Jézus húsvéti sírjában született.

Az apostolok a feltámadás hitével és hírével indultak el a világ meghódítására. Abban az időben, mikor Jézus és követői meghirdették az evangélium üzenetét, a Földközi-tenger medencéjében, a római birodalomban igen magas fokon állt a kultúra színvonala. Virágzott a bölcsélet, a tudomány, a művészet, és a pogány templomokban, különféle istenekben és vallásokban válogathattak az emberek. Mégis győzött a kereszténység és ez a feltámadt Jézus győzelme volt.

Nagyhatalom a művészet, nagyhatalom a munka és tudomány, de mindennél nagyobb az isteni szeretet, ami öröklétbe öltözteti emberiségünket. Az emberek mindig erre vágyakoztak, de a váagnál többre nem jutottak. Jézus hirdette és mutatta meg, hogy Isten örök életre

szánta az embert. Saját példájával győzte meg erről tanítványait és egyháza által az egész világot.

Ezért oly nagy ünnep, ezért oly örömteli ünnep a Húsvét!

De mikor igazi a mi ünneplésünk?

Egyszerű a válasz. Lélekben, miként a jámbor asszonyok és később az apostolok tették, úgy mi is induljunk el Jézus húsvéti sírja felé, hogy részünk lehessen abban az egyedüli, rendkívüli, egész egyéniségünket megremegtető élményben, amiben annak idején nekik részük volt. Hogy ugyanazt eredményezze ez az élmény bennünk is, mint bennük. Higgyünk rendíthetetlenül a Föltámadottban! És ezt a Föltámadottban való rendíthetetlen hitünket, életünk is hirdesse

Amen.

(F. F.)